

ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ: ΩΔΗ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ

(Αφιερωμένη στους αγωνιστές και ήρωες των Κυπριακών αγώνων και στους αγαπημένους μου φίλους Κύπριους, ιδιαιτέρως δε στην διακεκριμένη φιλόλογο εκ Κύπρου, κυρία Χρυστάλλα Παραγιουδάκη)

Υπό: Δημητρίου Π. Τόρβα./ Αντιστρατήγου ε.α

Γοργόνα και παράδεισος, του Ήλιου θυγατέρα!!!
Εκεί σταθήκαν οι Θεοί να "φτιάξουν" τη μητέρα
του έρωτα και της ζωής, μπρος στου "Ρωμού την πέτρα",
της Αφροδίτης τη μορφή, τα βέλη, τη φαρέτρα...

Έγινες σύμβολο ζωής, σαν μήτρα ερωτογέννα
κι έγινες κήπος προκοπής. Χίλια καλά σπαρμένα
"εδώσασί σου" οι Θεοί, στους κόρφους σου κρυμμένα,
μαλάματα ακριβόβρετα, προίκα ακριβή σε Σένα...

Έγινε η "Κύπρις" στέμμα σου, κι ο γιος της, η πνοή σου,
ο έρωτας της λευτεριάς, ν' ανθίζει στο νησί σου,
προστάτης του παράδεισου, κόσμημα του λαού σου,
το "μάννα" του ηρωισμού και του πολιτισμού σου!

Στήθηκες μεσ' στα πέλαγα, ακριβοστολισμένη,
Χάρμα για τους περαστικούς, φανταστικά ντυμένη...
Του κήπου σου τ' αρώματα, βασιλικού και δυόσμου,
να φτάνουνε μεθυστικά στις γειτονιές του κόσμου!

Στάθηκες κάπως ξέμακρα, απ' αγκαλιά της μάνας,
μα κράτησες τα σήμαντρα, τους ήχους της καμπάνας
να στέλνουν 'κείθε σήματα, πολιτισμού, σοφίας,
να φέρνουν 'δώθε απόηχους, άλλων Θεών, λατρείας...

Έγινες των πολιτισμών περίβλεπτο μπαλκόνι,
έγινες αυτοκρατοριών αιματηρό αλώνι...
Ήρθαν Ασσύριοι, Φοίνικες, Αιγύπτιοι και Μήδοι,
όταν των Αχαιών γενιές σ' είχαν οικίσει ήδη

κ' είχαν ριζώσει στα βουνά, στους κάμπους, στους γιαλούς σου
με του Ολύμπου τους Θεούς προστάτες και φρουρούς σου.

*Τότε που μύρια θάματα την 'Κύπριν' αναδύσαν
απ' των κυμάτων τον αφρό, κι ατόφια στην χαρίσαν!*

Η Ιωνική επανάσταση, του Αλέξανδρου... το θαύμα,
των επιγόνων οι τριβές, το μέγα 'κείνο τραύμα,
στη Ρώμη σε παράδωσαν, για τέσσερις αιώνες
στους πρώτους τους Χριστιανικούς αιματηρούς αγώνες.

Πρώτο σκαλί κι ασάλευτο, του Ιησού σ' Ευρώπη:
Απόστολοι Άγιοι κόσμησαν της πύλης την μετόπη,
της πύλης που αιματηρά, με Μάρκο και Βαρνάβα,
άνοιξε προς τα Δυτικά της πίστης τους τη λάβα....

Κ' ήρθε η ώρα η καλή, του Βυζαντίου η ώρα,
που η εκκλησιά σου πήγε 'κει και μένει μέχρι τώρα.
Έγινες μέλος 'λεύτερο, στην αυτοκρατορία,
μαζί με άλλες αδερφές, σ' Ευρώπη, Μικρασία.

Κάτω από τους Βυζαντινούς, εννιά αιώνες μένεις,
κ' ύστερα Φράγκους, Βενετούς, χρόνια πολλά υπομένεις.
Μείναν αιώνες τέσσερις, Φράγκοι και Βενετσάνοι.
Μετά, στη νήσο έφτασε, βάρβαρο γιαταγάνι,

της ανελέητης Τουρκιάς, πού 'φερε τα σκοτάδια,
για τρεις αιώνες στο νησί και λυτρωμού σημάδια,
έδειξε η εξαγορά απ' τη γηραιά Αλβιώνα,
πού ήταν πρώτη δύναμη εκείνο τον αιώνα.

Ήρθαν στη νήσο αρμοστές, με τις... ακολουθίες.
"Γλυκές" δεσμεύσεις δέχτηκες και 'λευτεριάς... θυσίες,
γιατί το αίμα, ο ζυγός, το τούρκικο μαχαίρι,
ήταν ασύγκριτα σκληρά. Δύσκολα βρίσκουν ταίρι!

Ο νέος κύρης, ευγενής, χτυπάει πολιτισμένα...
με τρόπους και φερσίματα καλά καρυκευμένα.
Σείοντας το μαστίγιο, δείχνοντας το καρότο,
να διερωτάται ο άποικος: ποιό δεύτερο ποιό πρώτο....

Νέες μορφές κατάκτησης και λαμπεροί δεσπότες:
βυσσοδομούν στα σκοτεινά, "καλλιεργούν" προδότες,
υφαίνουν δίχτυα αόρατα με φανερούς ιππότες
για να κρατάνε τους λαούς **ελεύθερους... δεσμώτες!**

Πόσες φορές δεν κοίταζες κατά τον Ψηλορείτη,
πόσες φορές δεν σκέφτηκες την αδερφή σου Κρήτη,
να βγείτε μεσοπέλαγα, και κάποιον να σας φέρει
στης μάνας σας την αγκαλιά, θαλασσινό αγέρι!

Αιώνια νοσταλγία σου, να 'ρθεις κοντά στη μάνα
έμεινε φρούδο όνειρο, χάθηκε σ' άλλα πλάνα,
που η μοίρα και οι ισχυροί, σε σκοτεινά συρτάρια
κρατούσαν υστερόβουλα, γι' "ανόσια παζάρια".

Πολλές φορές εμάτωσες κι έκλαψες μύριες άλλες
λύγισες, υποτάχτηκες, μα μέσα σου οι μεγάλες
κι άφθαρτες ρίζες της γενιάς κρατούσαν τους χυμούς σου
κι έβγαζαν φυτόρο αθάνατο στους χαλαρούς καιρούς σου.

Στήσαν αγχόνες τραγικές γι' αμούστακα βλαστάρια
κι άλλοι ήρωες της 'λευτεριάς, κοσμούν χρυσά κελάρια
της ιστορίας της γενιάς, "λαμπρά" φυλακισμένοι:
στις μνήμες του Ελληνισμού, σ' όλη την οικουμένη!!!

Για να τελειώσει το κακό, στεριώσαν συμφωνίες
που κρύβανε περίτεχνα, πηγές γι' ανωμαλίες.
Από τον πρώτο τον καιρό, οι ουρανοί θολώσαν
και οι κερανοί επέπεσαν φρικτά και σε ματώσαν.

Άφρονες δώσαν αφορμή, κι ανάψαν το φιτίλι
να ξεχυθούν οι άρπαγες και οι κοινοί μας φίλοι,
ατένιζαν την εισβολή, τραβήχτηκαν στην άκρη,
αγνόησαν το αίμα σου και το πικρό σου δάκρυ!!!

Ρίχνεις ματιές προς το βορρά και το μισό κορμί σου
δεκάδες χρόνια αιμορραγεί, κι αίματα στην αυλή σου
φτάνουν με δάκρυα ανάμικτα. "Βοούν" τα κοιμητήρια
ζητούν παπά και λειτουργιά, **και τ' Άγια μυστήρια...**

Κοιμούνται δίπλα στον αφρό, τα λαμπερά Βαρόσια,
-στις εκκλησιές τους χάθηκαν, τα ιερά, τα όσια -
θλιμμένη η θάλασσα, βουβή και τα θαλασσοπούλια,
κάλιο διαλέγουν τη νυχτιά, τ' αστέρια και την πούλια,

παρά να βλέπουν το κακό, μια πόλη στοιχειωμένη,
Θεά, αιώνες ξακουστή, στην αμμουδιά απλωμένη,
με μνήμες ατελείωτες, ήχους απ τους αιώνες,
να 'χουν στα τάρταρα γαθεί, σε βάρβαρων κρυψώνες!!!

Σου "σκλάβωσαν" την κεφαλή, σου πλήγωσαν τα πόδια (στο Ακρωτήρι)
και θάρρησαν, θανατικά πως σού 'βαλαν εμπόδια...
σού 'μεινε όμως η καρδιά και τα γερά πνευμόνια
κι όλη η προίκα της γενιάς πέντε χιλιάδες χρόνια!

Ξέχασαν πως ο Ζήνωνας, στωικισμού θεμέλιο,
-που σβήνει τραγικές στιγμές, μ' ελπίδα και με γέλιο-,
σού 'δωσε αιώνιες συνταγές, τους πόνους ν' αγνοήσεις
κι όσες κι αν χρειαστούν φορές, την ΚΥΠΡΟ ν' αναστήσεις!

Κι ο έρωτας που ενδημεί, στη φύση, στο λαό σου.
τον τόπο τούτο αγκάλιασε, είναι παιδί δικό σου.

*Στης Αφροδίτης την αυλή, μεγάλωσε και μένει
μέγας πυρπολητής ψυχών σ' όλη την οικουμένη!*

*Ο μέγας Άγγλος τραγικός, του έρωτα τα πάθη
πάνω σου τα ζεδίπλωσε, εκεί άρχισε να πλάθει
αυτά που ο Οθέλος ένωθε, κραυγές απ' τους αιώνες,
ζήλιες καντές, παράλογες, **Ιάγους, Δυσδαιμόνες...***

**Για σένα όμως Κύπρο μου, ειν' ο Θεός ετούτος,
ο χορηγός της λευτεριάς και ο αιώνιος πλούτος
που τρέφει ηρωικές ψυχές, μαζί με νου και γνώση,
να μή χαθεί τ' αγλάισμα που η φύση σου 'χει δώσει.**

Πού να σταθεί ιστορικός! Τόσοι πολλοί οι αιώνες...
από τη λίθινη εποχή, χιλιάδες οι τυφώνες...
Κι όσες μπονάτσες σου 'τυχαν, γλυκά της τύχης χάδια,
αναγεννούσαν το νησί κι έδιωχναν τα σκοτάδια.

Πώς ν' αριθμήσω ΚΥΠΡΟ μου, τις άπειρες στιγμές σου:
της δόξας, του ηρωισμού, μα και τις συμφορές σου,
τα κάλλη σου τα φυσικά, τον πακτωλό της γης σου,
τις αρετές των τέκνων σου, τον πλούτο της ψυχής σου!

Είν' το χαρτί ελάχιστο και η μελάνη λίγη...
Όποιον για Κύπρο εμπνευστεί, το δάκρυ του τον πνίγει,
του φέρνει κόμπο στο λαιμό και τρέμουλο στα χείλη
γιατί δεν βρίσκει πώς και πού το άδικο να στείλει...

Ένα "κουβάρι" υπεύθυνοι κι ανεύθυνοι χιλιάδες,
ημεδαποί, αλλοδαποί, αγάδες, βασιλιάδες,
κεντούν της μοίρας το χαλί με το δικό τους χρώμα
χωρίς να το ταιριάζουνε με το δικό σου χώμα.

Άλλοι αετό σε βλέπουνε και άλλοι περιστέρι
μα οι αιώνες έδειξαν, πιο είναι τ' άγιο χέρι
που όταν πέφτεις τρέχει εκεί, να σε ξανασηκώσει:
είναι η αδούλωτη ψυχή και η σοφή σου γνώση!!!

Αθήνα Απρίλιος 2020

Δημήτριος Παν. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α
Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού

MSci from Cranfield Univ./School of Management/ England